

Днес **ВСИЧКИ СМЕ** Желяз

Димитър Мурджев

Желяз е изкупителната жертва на поредна абсурдна ситуация в милата ни Родина.

Сигурен съм, че е невинен, но няма да влизам в подробности по делото, сложността на прецедента и юридическите ходове и възможности.

Арестът в навечерието на един от най-важните християнски празници ме накара да се замисля, не само за собствената си сигурност – която винаги съм подлагал на съмнение, не само за вярата – като феномен, който често потъва в забравата, но и за избора – защо съм в България.

Тръгвайки обратно по съмненията – избрах да остана тук, защото така го чувствах преди десет години. Не съжалявам, но когато сложа плюсовете и минусите на масата, тя не издържа и се чупи... а те се объркват и нямам верен отговор в края на всеки работен ден.

Желяз имаше – работеше, за да преживява (както всички правим в България) и влагаше в своето развитие. Не за да расте в онази компания, не за да избяга извън страната, а за да бъде полезен тук.

Като него сме и ние – решилите да се обречем на несигурност.

Работим и не вярваме. Толкова често не вярваме, че чак сме забравили какво е.

Всичко, което слушате по новините, всичко, което четете, всичко, което виждате, когато излизате на улицата – еми, това е действителността ни – недействителна. Не е ли пълно с клишета? Вие ги познавате, не ги харесвате, но ги подминавате. Вие ги виждате, ние – също, но Желяз е едно от изключенията. А, ние не сме малко. Просто, стереотипно и ние фигурираме в базата данни на намръщените силуети, които подминавате по улицата. Сега на фокус е един от нас – от изключенията.

Абсолютно ясно ни е, че държавата сме ние. Никога не хвърляме вина върху другите, върху общината или правителството, върху компанията, кол центъра или съдиите. Не обвиняваме никой и се опитваме да вярваме. Обществото, всеки гражданин по отделно, моралът и манталитетът ни образуват тази дума, която свикнахме само да плюем и критикуваме – държава.

И изведнъж се появи светъл лъч по всички телевизионни екрани – Желяз, който вярва, който не хули и не е намръщен, а чаровно се усмихва, въпреки всичко, което му се случва.

Не сме хейтъри, а просто се ядосваме искрено за недомислиците. Имаме решения на проблеми, които сме свикнали само да подхвърляме на масата, докато вечеряме. Разбираме настоящето, не забравяме миналото и усилено се опитваме да изградим по-светло бъдеще.

Чудим се как да извадим България от себезагубеността ѝ някъде в личните интереси, в които почти

всички сме се затворили дълбоко, ходейки с „широко затворени очи“.

Лесен е отговорът на въпроса: Защо сме изключения? По-труден е въпросът, защо отново нелепата ситуация, която може да ти коства най-ценните моменти в живота, здравето и възможността да бъдеш всичко онова, от което България се нуждае най-силно днес, се случва точно на такъв човек и то под формата на външен интерес.

Конспиративни планове, стратегии и заложени дългосрочни цели за развитието на България под диктовката на чужди сили – има и със сигурност могат да се открият взаимовръзки и в случая и с Желяз. Действителна действителност.

Трябваше ни поредният медиен шум, за да се замислим „Днес е Желяз, утре ще съм аз“. Надявам се това да не е поредното чудо за три дни и после бързо да се впуснем в ежедневието и кол центровете.

Всеки ден може да си ти!

Моят кол център е изпълнен със законови противоречия, лобистки текстове, манипулирана информация. Мейли, които не съм виждал, заговори между мениджъри и тийм лидери, трейнинги, които да ми показват, колко много работа е свършена и колко акции има компанията. В моя кол център има катастрофи – пътни, нравствени, демографски. Има и хора, които са изключения от нарочните клишета. С тях влагаме, за да се развием според нормите на днешния мениджмънт. Опитваме се да сме ефективни, свръх ефективни – гоним се с времето и се стараем да постигаме резултати. Но не резултати по банковите сметки, а в добавена стойност за следващите служители. Да им е по-лесно, по-сигурно и уютно на Великден.

Желяз правеше това. Той не се е отказал, въпреки ситуацията, в която попадна.

Аз, може би, щях.

Сега е моментът да докажем на Желяз, че има смисъл да сме заедно, както на 12 април бяхме. Да го подкрепим, защото това е подкрепа за онези, които утре ще постъпят на работа при нас. Онези, за които трябва да осигурим трейнинги, но не само как да вдигнат телефона, не само как да защитават корпоративните интереси, но как да живеят в България.

Давайте да се захващаме, защото аз толкова сложна презентация за настоящето не мога да направя сам.

Решението днес е да бъдем заедно.

Задачата утре е без значение, важното е „утре“ да го има и да бъде тук.

Желяз да бъде тук!

Нека НЕ обричаме децата на България на Терминал 2 – „заминаващи“ по принуда.